

Hòn đá cuội

Cơn ghen nằm ngay trái tim, trấn ngự đúng vị trí làm mọi mạch máu chảy chậm lại đôi khi tưởng như tắc nghẽn; Minh cố uống từng hớp nước cho trôi nhưng dòng nước mát lạnh không có tác dụng làm dịu cơn đau. Thức ăn nghẹn còn có nước để dẫn xuống; người đàn bà khi ghen thì phải làm gì cho hạ hỏa? Giá gặp Hán trong lúc này... Minh bậm môi... Mà thôi, người ta sẽ lại nỏ mồm biện luận và Minh sẽ lẫn xả vào lòng Hán khóc rưng rức như mọi lần, rồi mọi chuyện sẽ được nhào nháo để đen cũng thành trắng. Minh không phải là mẫu người nóng nảy cũng không đủ bình tĩnh như Hoạn Thư tìm kế nổi lửa đốt nhà kẻ tình địch vì trong lòng tuy sôi sục nhưng hình thể lại bất động. Cái tâm nó bảo Minh phải gào phải khóc nhưng cái xác lại quá ỳ lỳ, hơn thế nữa, gần như một dừng dưng lãnh đạm.

Minh có lãnh đạm và dừng dưng thật không? Nhiều lần nàng tự hỏi và cũng tự trả lời. Không, đó chỉ là hình thức che đậy hoặc nói cho đúng nàng đang cố gắng tập theo bước đường Hán đã đi. Đã bao nhiêu lần Minh kể chuyện thiên hạ tán tỉnh nàng thậm chí có kẻ nắm tay nữa mà Hán có bao giờ tỏ thái độ? Lòng Hán có đau có nhói thì chỉ mình chàng biết; vậy thì lần này lòng Minh có đau cũng chỉ mình nàng hay. Kẻ tám lạng phải có người

nửa cân và cũng để xem mức chịu đựng của Minh lên tới độ nào. Nghĩ thế nhưng chỉ được vài phút. Thời gian như dừng lại điều cợt trước mặt nàng; lời nói của Hán lại vang vọng:

- Anh khám phá ra rồi, người hồi đêm gọi hai lần chính là người hồi này.
- Người hồi này là ai vậy anh?

Lúc đó Hán đang vui, qua điện thoại họ cười cợt âu yếm vào mỗi sáng gọi là giờ điểm tâm hàm thụ cần phải có để nuôi dưỡng tình yêu. Gọi là điểm tâm quả không sai, bữa sáng không ăn Minh không thấy đói nhưng sau đó người cứ uể oải và yếu dần, đôi khi sự mệt mỏi đi đến cáu giận hoặc lười biếng làm việc. Họ gọi cho nhau, chẳng có gì ngoài tiếng cười vang từ đầu giây nhưng đủ để trọn ngày hai đứa vui thế mà sáng nay...

- Một cô ái mộ anh.

Độc giả ái mộ văn sĩ là chuyện thường nhưng không như mọi lần tự xưng Minh buột miệng:

- Ai vậy anh?
- Làm sao nhớ được là ai.

Minh không hỏi thêm vì nàng không chú ý câu chuyện cho lắm. Thỉnh thoảng Hán vẫn kể vào lúc nửa đêm thường hay có người gọi tán hươu tán vượn hoặc tâm sự, kể lể, than khóc. Hán đẹp trai, chưa vợ lại có tài thì nhiều

bạn là chuyện thường. Hình như Hán vẫn còn đang vui vì ảnh hưởng bởi đường dây thứ ba gọi đến.

- Cô ta hỏi có phải Hán yêu Minh không?
- Sao lạ vậy, nửa đêm gọi lại chỉ hỏi chuyện chúng mình? Minh chợt tò mò, mà từ đâu gọi đến cơ chứ?
- Texas.
- Khoảng ba giờ sáng bên đó? Lạ nhỉ, có nói thêm gì nữa không anh?
- Tại cô ấy không ngủ được nên gọi vậy mà.
- Những người ăn nói lảng nhãng sao anh không cúp? Nửa đêm vô ý thức phá giấc ngủ của người khác.
- Người ta đang buồn mà!
- Nhưng anh đâu có làm cho cô ấy buồn?
- Đâu phải hẳn cứ ai làm thì người đó phải chịu? Thôi bỏ chuyện ấy đi.

Hán gạt phăng nói sang chuyện khác nhưng Minh thì không. Người đàn bà dám gọi tên người đàn ông là không phải chuyện thường vì cứ nghiệm chứng mỗi tình nàng thì biết, yêu nhau đã gần hai năm mà chỉ khi nào ngồi gần nhau, xúc động hoặc âu yếm lắm nàng mới dám gọi tên Hán.

- Sao cô ấy dám gọi tên anh? Minh lại hỏi vì óc vẫn còn đầy những thắc mắc.
- Kệ thiên hạ sao cảm đoán được.
- Vậy lúc đêm ai nhắc điện thoại mà anh biết?
- Thì anh chứ ai.
- Sao lúc đó anh không nói chuyện?
- Cô ta tưởng lầm là thằng Phả nên cúp.

Phả là em Hán, phải gọi thường xuyên lắm mới biết vì hai giọng nói gần giống nhau.

- Hai lần mà vẫn không nhận ra tiếng của anh?
- Tại anh ngủ mê nên lạc giọng.

À ra vậy, thật chẳng bỏ công hỏi cung. Minh thấy tim nhói lên nhưng vẫn cố làm tỉnh:

- Sao cô ta biết nhà anh có Phả? Vậy là hai người đã liên lạc với nhau từ trước?

- Thì con Huế ấy mà!

Con Huế ấy mà. Giọng Hán ngọt, nhẹ và mát như gió thoảng.

- Anh đang vui lắm phải không? Minh hỏi bằng giọng ghen đấng.

- Có gì vui đâu.

- Chuyện cô Huế?

- Có lẽ cô ấy thích anh.

- Thích từ lâu rồi vì ngay lá thư đầu em đã thấy kỳ kỳ.

- Sao em bảo cứ viết trả lời cho cô ấy?

Không hiểu Hán nghĩ gì mà hỏi hay muốn đo lường tình cảm nàng qua sự ghen tuông?

- Em nhớ có nói là nên trả lời nhưng phải cẩn thận vì anh dễ bị chụp mũ và mang tiếng xấu lắm. Nghĩ cũng lạ, bảo anh đừng trả lời có khác nào em ghen vớ vẩn, còn nói như vậy anh lại đổ thừa.

- Anh có đổ thừa đâu.

- Thôi dẹp chuyện ấy đi. Minh cảm thấy bức dọc vì lời trả lời quá ngắn gọn gần như không hề quan tâm đến câu chuyện, có hỏi thêm cũng chỉ đi sâu vào

những rắc rối và càng khám phá thêm nhiều điều bí mật xưa nay nhưng hình như Hán cố tình che giấu.

- Tội nghiệp, hôm anh về Texas cô ấy cũng lặn lội tìm nhưng lạc mất hơn ba tiếng, đến được hội trường thì anh đã rời khỏi.

Người Minh bỗng dựng run lên và lạnh toát, có một cái gì thật kinh khủng đã xảy ra trong câu nói kia. Như vậy họ đã hẹn hò nhau vì buổi ra mắt sách của một người bạn chứ đâu phải của Hán mà cô ấy biết. Hôm nọ Hán đã kể chuyện lạc đường của một độc giả ngưỡng mộ nhưng không nói rõ là Huế. Ngưỡng mộ. Ôi văn chương chữ nghĩa. Kẻ ngưỡng mộ thường là kẻ xa lạ hoặc mới quen; đằng này Huế đã ngưỡng mộ Hán từ bao năm nay, đã thư từ qua lại tán tỉnh, đã gọi lại than thở tâm sự thì đâu thể liệt vào danh sách những người ngưỡng mộ được.

Minh hiểu, độc giả càng nhiều, người ngưỡng mộ càng đông thì giá trị văn chương càng cao do đó mỗi lần Hán nói đến độc giả là Minh dành tất cả thiện cảm cũng như sự tôn trọng của mình đối với họ; chẳng khi nào Minh hỏi hoặc để ý đến những độc giả của Hán nhưng Huế thì không, lá thư đầu cách đây hơn một năm nàng còn nhớ rõ lắm:

- Em đọc xem, viết độc chịu không được.

Yêu Hán và tin tưởng tuyệt đối nhưng nhìn vẻ hí hửng vô duyên, Minh đâm bực ngang:

- Em lại xé ra bây giờ chứ cứ mang nhử trước mặt.

Nói thế nhưng Minh vẫn cầm lấy.

- Em không tin cô ta người Thái Lan, tuy văn chương lạ lùng kích thích người đọc nhưng chữ viết thì không, chắc chắn cô ta được học tiếng Việt từ nhỏ, mà đã học tiếng Việt từ nhỏ thì đâu thể lạm dụng ngôn ngữ kêu xằng bậy được. Ai đòi dám gọi anh là mình xưng em. Tiếng Việt chỉ có vợ mới dám gọi chồng như thế. Những người cố tạo sự giả trá thường có mục đích không tốt thì cũng nên đề phòng, em nghi ngờ cô này lắm.

Không hiểu Minh quá lo xa hay tại con gái có lắm cái bén nhạy tự cho là giác quan thứ sáu?

- Cô này viết truyện có lẽ hay.

Minh lại ngu xuẩn buột miệng. Lúc đó Hán đang ngồi cẩn thận xếp lá thư bỏ vào phong bì giọng có vẻ tự mãn:

- Cuốn truyện có mười hai đồng mà cô ta gửi những hai chục.

- Nếu biết những ông viết văn đều nâng niu từng lá thư của độc giả như anh thì em cũng chẳng tiếc gì một trăm.

- Hai chục là sang rồi. Xưa nay ít có ai ký dự tiền quảng cáo trong sách báo...

Từ đó không nghe Hán nhắc gì về Huế nữa để rồi bây giờ...

- Em tưởng anh đã chấm dứt với cô ấy từ lâu?

- Có gì mà phải cần chấm dứt với kết thúc?

Có lẽ Hán nói đúng. Có gì đâu? Tình yêu hai người cho nhau vẫn ắp đầy, vẫn nồng nàn, vẫn thắm thiết. Mỗi ngày Minh vẫn cứ yêu Hán hơn và được đáp trả cũng không phải là ít.

Minh có vô lý không?

Suốt một buổi sáng Minh không dám đặt câu hỏi nào cho Hán mà chỉ riêng cho nàng. Tại sao mình lại nghi ngờ? Xưa nay từ chuyện lớn chuyện nhỏ, chuyện to chuyện bé, chuyện con kiến cái sâu Minh cũng đều kể cho Hán nghe. Nàng chẳng có gì để giấu Hán cả, ngay chuyện tình cảm cũng giàn bày trắng đen rõ ràng nhưng sao Hán đối với nàng vẫn còn có những che đậy? Có phải che đậy là dấu hiệu của sự phản bội? Hán đã phản bội? Minh không tin thế vì Hán vẫn thương yêu, vẫn vui vẻ nhẹ nhàng nhưng sao lòng Minh cứ nhói đau. Nỗi đau dai dẳng từng giờ từng phút, bao nhiêu lần cầm ống điện thoại là bấy nhiêu lần Minh bỏ xuống rồi tự dằn lòng:

- Đừng nên nóng nảy làm sút mẻ tình yêu.

Minh biết nếu gọi điện thoại cho Hán, câu hỏi đầu tiên sẽ là tại sao anh lại giấu em?

- Em có hỏi đâu mà anh trả lời?

- Anh không cho em biết thì lấy gì mà hỏi.
- Cho dù anh có nói em cũng chẳng muốn nghe.

Hán có lời nói luẩn quẩn để biến câu chuyện quan trọng thành tầm thường nhưng không thể dùng cả tình cảm trộn lẫn vào. Càng những lúc gặp chuyện cần cởi mở để thông cảm thì Hán càng khép chặt miệng, tiếc từng lời giải thích và ngay cửa lòng cũng muốn đóng lại. Bằng đó đủ liệt Hán vào loại bất thường hay chưa biết yêu? Vì chưa biết yêu nên không cảm nhận được những buồn phiền đè nặng trong nàng hay tại Hán trong sạch, ngay thẳng quá?

Buổi trưa trong khắc khoải đợi chờ thì Hán gọi lại. Suýt nữa Minh đã bật kêu lên như mọi lần:

- Em nhớ anh.

Nhớ! Nhớ! Minh nhớ lắm. Những lúc buồn nàng cần nghe lời vỗ về dù là giả tạo để rồi chờ thời gian nguôi ngoa sẽ tự quyết định cho sự lựa chọn của mình. Có thể nàng sẽ tha thứ như bao nhiêu người đã tha thứ cho nhau, làm người ai chả có những lúc lầm lỗi cho dù có những lỗi lầm cả đời không sao sửa đổi. Có điều tuy Minh chấp nhận được mọi chuyện nhưng lại không thể chịu nổi sự che đậy dấu diếm. Có phải tại nàng đã sống quá thật với Hán?

- Anh gọi có chuyện gì vậy?

Giọng Minh làm như bình thản trầm tĩnh nhưng câu hỏi khác ngày thường khiến Hán khó chịu:

- Ồ hay, không gọi được à?

Mọi lần anh đâu có gắt gỏng, lên giọng xuống giọng như vậy? Đúng là có tật giật mình, đã ăn cướp lại còn muốn la làng, Minh không còn e dè:

- Anh kể chuyện cô Huế cho em nghe đi.

- Có gì đâu mà phải kể?

- Sao hồi sáng anh bảo cô ấy thích anh?

Hán trả lời thật tỉnh:

- Còn nhiều chuyện kinh khủng hơn thế nữa, ghen hờn khóc lóc tùm lum.

Tim Minh nhói lên. Người ta ghen hờn người ta khóc được, còn nàng phải làm thế nào để cho Hán hiểu được con ma ái tình đang cắn xé khổ sở?

Nghẹn lên tới cổ nhưng Minh cố lấy giọng trầm tĩnh:

- Anh làm gì mà cô ấy ghen hờn?

- Chẳng làm gì cả.

Đó là luận điệu gàn bướng sẵn có của Hán. Xưa nay nàng yêu cái ương

bướng ngang tàng khác người đó nhưng trong lúc này nó là cả một điều khó chấp nhận và tha thứ.

- Anh có vẻ khó chịu khi nghe em hỏi?

- Đúng.

- Tại sao?

- Tại chẳng có gì cả.

Không có gì nên đang đêm phá giấc ngủ mà anh không một lời phiền hà? Không có gì mà cả buổi sáng anh hí hửng khoe? Không có gì tại sao anh lại tránh né và không có gì đối với anh nhưng với em nó đang là một dấu hỏi to lớn. Em có nên tin anh nữa không? Tại sao anh không xóa tan dấu hỏi đang thành hình? Anh có biết rằng khi người ta đặt dấu nghi ngờ thì tình yêu bắt đầu đứng lại? Anh là nhà văn, đi sâu vào tâm lý, tình cảm con người ắt phải biết điều đó.

- Em muốn hỏi anh hai câu nếu anh đủ can đảm trả lời.

- Nói đi.

- Tại sao chuyện cô Huế anh lại dấu em và tại sao anh qua Texas cô ta lại biết?

Giọng Hán nhất gừng, hình như đang bực dọc khó chịu vì bị cật vấn:

- Em là gì mà anh phải dẫu? Còn chuyện cô ta biết thì em hỏi cô ta chứ sao hỏi anh?

Đúng là đến nước cùng Hán giờ giọng nói ngang mà cãi với kẻ ngang chỉ thêm bực vào người. Biết thế nhưng lòng Minh vẫn bực bội vô cùng.

- Em chỉ thắc mắc tại sao cô ta lại biết vì anh sang bên đó chỉ là đi dự buổi ra mắt sách của bạn văn. Trả lời cho em tại sao anh lại dẫu và làm như thế với mục đích gì?

- Chẳng có mục đích gì cả. Thích tâm sự thì tán gẫu cho vui.

Tiếng cạch vang lên, Minh đã nhanh tay gác ống điện thoại, dẫu có hiên như bọt cũng không thể nhịn nổi những lời gằn dờ đó. Gác điện thoại để không phải nổi điên, không phải la hét và không phải cật vấn thêm vì càng hỏi Minh sẽ càng mãi đi trong vòng luẩn quẩn, càng hỏi càng chứng tỏ sự ngu muội yếu kém của nàng và càng hỏi càng chứng tỏ Huế đã quá quan trọng để được xen vào cuộc tình tay ba. Minh không thể tầm thường như thế, một là tiến hai là êm ái rút lui chứ không thể cho ai vào chia sẻ. Hán bảo gọi chỉ vì thích tâm sự? Như vậy rõ ràng người chàng muốn tâm sự đâu phải là Minh. Hán đã bỏ hàng giờ để nói những chuyện vắn vớ, tầm phào không chán thì đủ biết vị trí của Huế phải to lớn thế nào. Nếu Hán mang tình cảm lên cán cân, tự ý Minh sẽ rút lui vì không muốn trang giành. Tình cảm đối với nàng là một thứ tình hoàn toàn tự do không bị gò bó, lệ thuộc hay thương hại. Tự nó đến rồi đi chứ không thể níu kéo do đó Minh muốn mọi chuyện phải minh bạch. Những thắc mắc của nàng chính là lối giải quyết

hay nhất. Trả lời tức là đã giải quyết, làm cho nó tan biến. Nhưng với Hán, chàng cho rằng hỏi tức là đã nghi ngờ và sẽ đi đến tình trạng cãi cọ.

- Cuộc đời con người sinh ra đâu phải để nghe hoặc cãi nhau.

Hán đã từng nói thế mỗi khi Minh tỏ ý phiền hà. Nếu cuộc đời con người sinh ra đều đẹp như tranh vẽ thì thế gian này đã chẳng có ai phải khổ. Nếu loài cây cỏ đều giống nhau thì mía đã chẳng có đầu mấu và khóm đã chẳng có mắt. Nếu con người ta được hưởng hạnh phúc toàn vẹn trong tình yêu thì đâu có những cuộc thay vợ đổi chồng và nếu anh đã sợ em làm phiền hà thì mình tính chuyện xây dựng với nhau làm gì? Một câu hỏi cần thiết với em nhưng anh cho là ngớ ngẩn không trả lời thì sau này đám con em, con chúng mình sẽ còn có ngàn câu còn ngô nghê hơn nữa và lúc đó hành động nào để anh tỏ thái độ?

Minh hiểu Hán không muốn bị ràng buộc. Ái tình chàng coi như món đồ chơi để nhìn ngắm, như những chiếc xe tăng xe lửa khi thích thì vặn dây cót cho nó chạy. Nhưng Hán ạ! Ái tình tuy không có đầu óc suy nghĩ nhưng nó có trái tim biết đau đớn nên không chịu nổi sự giày xéo của anh. Ái tình cũng là những ngọn roi quất mạnh vào những kẻ đùa giỡn nó. Hán, em giận anh. Giận vì chuyện chẳng có gì mà anh cố làm ra to. Giá như lúc sáng anh trả lời thì những câu em hỏi sau này sẽ không còn gay gắt. Em không có ý nghĩ suy đoán, buộc tội chỉ vì không muốn người khác buộc tội mình nhưng càng lúc anh lại càng tỏ ra quá quắt...

Suốt buổi chiều chờ điện thoại nhưng Hán không gọi lại. Hán giận vì Minh đã xen vào cuộc sống tình cảm của chàng hay muốn kéo dài thời gian để chờ

sự năn nỉ? Đàng nào thì cũng là hành động của người tàn nhẫn vì mỗi lần giận cả đêm nàng trần trọc không ngủ được. Đó là cái thiệt thòi lớn lao nếu lấy người vô tâm, lãnh đạm như Hán làm chồng. Khi yêu trái tim cũng có những lý lẽ riêng để bênh vực cho nó. Dù là lỗi bảo chữa ngu xuẩn nhưng lần này nó không chịu nổi được những cơn đau và sự che đậy của Hán. Giá Hán cứ nhận đại là trót làm lỡ thì chẳng cần xin lỗi, Minh vẫn sẵn sàng tha thứ. Kẻ nhận lỗi là kẻ biết mình có lỗi, biết có lỗi mà mãi cứ làm mới là điều đáng trách. Con người dùng chân để đi sao tránh được những hôi hám bụi bặm? Đã làm con người ai chẳng có những làm lỗi sai trái nhưng Hán thì quá quắt, chàng không nhận ra chân mình dơ mà chỉ nhìn thấy những vết dơ ở chân người khác. Chàng muốn mình được tự do nhưng không bao giờ tôn trọng sự tự do của người khác. Bây giờ Minh hiểu mình chỉ là kẻ mù dò dẫm tìm kho tàng, mà kho tàng kia thì không có cửa, không có lối vào cũng như tình yêu Hán cho nàng chỉ là một chiếc bánh vẽ.

Cả đêm uống hai viên thuốc ngủ mà mắt vẫn mở trơ tráo. Minh giận, giận suốt từ chiều qua nhưng vẫn mong Hán gọi để nàng chấp nhận và lại tha thứ. Đôi lúc Minh đã khất khe giới hạn cho Hán những giờ nhất định để nếu qua giờ đó tình của hai người sẽ thành con số không nhưng nàng tự biết đã yêu là có tha thứ và đôi khi nhận cả những thiệt thòi. Thời giờ của Minh gần cao su, nàng vẫn kéo cho nó giãn ra để chờ đợi...

Buổi sáng muốn lả đi vì nguyên một ngày không nuốt gì trong bụng nhưng Minh vẫn thấy khoẻ khoắn nếu phải chờ đợi. Tiếng chuông sẽ đánh tan mọi dỗi hờn, sẽ giúp nàng tỉnh táo để giải quyết mọi vấn đề trong tinh thần xây dựng nhưng Hán đã không gọi. Cổ tình không gọi.

Buổi trưa Minh vẫn chờ nhưng không để hỏi Hán mà chỉ để tự hỏi lòng rằng Hán như vậy đó, tầm thường và vô tình như vậy đó liệu có thể chấp nhận được nữa hay không? Nhà văn thì cũng như mọi người, cũng có mắt, có mũi, có tay chân, cũng thích có nhiều bồ và tình cảm cũng lãng mạn, cũng lãng nhãng, cũng vớ vẩn như mọi người. Khác chăng ngòi bút đã được trau chuốt bằng những danh từ hoa mỹ để con người họ được ảo tưởng tô vẽ cho bóng bẩy, đẹp đẽ, trí thức thêm lên.

Nhiều lần Minh đã tự hỏi phải làm thế nào, bỏ qua đi coi như chuyện không có tức là đã chấp nhận những cô Huế kế tiếp? Còn trách móc để chàng sửa đổi thì không tài nào vì chàng có ngàn lý lẽ gàn bướng và độc ác lôi ra để bào chữa. Bây giờ Minh đã thấm nhận nỗi đau, nó không phải từ Huế vì nàng biết chắc có đến mười cô Huế cũng không xứng đáng cho nàng ghen. Nỗi đau từ một tình thức khiến Minh bàng hoàng. Hán không xứng đáng đón nhận sự thương yêu của nàng. Hán như người mù trước viên ngọc quý; kẻ mù sờ viên ngọc cắt sắc cạnh không thích thú bằng mân mê hòn đá cuội nhẵn bóng.

Nguồn: Thư viện toàn cầu
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 2 tháng 11 năm 2007